

Následná krátká válka, které historie přiřkla jméno pruskorakouská, znamenala pro Vídeň katastrofu. I přesto, že na své straně měla všechny větší německé státy: Bavorsko, Württembersko, Bádensko, Sasko, Hannoversko, Kurhesensko, Hesensko-Darmstadt, vyvrcholila zdrcující porážkou rakouské armády u Hradce Králové 3. července 1866. Příměří uzavřené 26. července 1866 v Mikulově bylo stvrzeno konečnou mírovou smlouvou podepsanou 23. srpna 1866 v Praze. Rakousko přes vojenské úspěchy v severní Itálii ztratilo nejen své postavení v Německu, ale i poslední zbytky panství na apeninském poloostrově. Pro Itálii znamenal zisk Benátska dovršení sjednocovacího procesu a naopak pro Prusko znamenalo vytlačení Rakouska z Německa první a ten nejdůležitější krok k jednotě: "Německá císařská koruna byla vyhrána na bitevním poli u Hradce Králové a nikoli před Paříží". 351 Jeho vrcholem bylo vyhlášení Německého císařství ve Versailles 18. ledna 1871. Rakouská vláda se po prohrané válce zaměřila na uspořádání rozháraných vnitropolitických záležitostí. Rezignovala na federalistické koncepce hraběte Belcrediho a vsadila na rychlé jednání s uherskými elitami. Nemalý podíl na úspěšném výsledku rozhovorů měl 1 nový ministr zahraničí baron Beust. Dne 12. června 1867 vydán zákonný článek XII. - uherský zákon o rakousko-uherském vyrovnání. 352 To byla definitivní tečka za dalšími pokusy o centralizaci celé monarchie.